

— Ами племенницата му? . . .

— Млада мома и хубава, както ми казахъ; колкото за нея, успокойте са, господине герцоге, азъ ще са погрижж за настаняванъето ѝ. »

Герцогътъ са поклони на царицата, и са затече растреперанъ у брата си Сандоваля.

Но този искаше да са упре защото не са боеше нищо, а министрътъ сичко са боеше. Великыйтъ инквизиторъ, който, както казахмы, бѣше найтвърдоглавъ глупецъ, не искаше да устѣпи ни едно отъ правата си или привилегіитъ си.

Но единъ отъ вѣрнитъ имъ послѣдователи, грандъ, — забѣлжѣте че инквизиціята имаше ввредъ послѣдователи — графъ де-Лемось, шуря на герцога, доде и имъ обади много тайно, че преднія день попъ Иеронимъ, отъ ордена на Іезуитытъ, приказвалъ повече отъ единъ часъ съ Негово Величество.

Герцогътъ замръзна; инквизиторътъ поблѣднѣ.

Да не бы царицата, готова да тури въ дѣло заканваніята си, да е направила съюзъ съ враговетъ имъ?

Ако попъ Иеронимъ, флорентинецътъ, царскый проповѣдникъ, и проповѣдникъ славенъ, пропждяше попъ Кардова, духовника на Негово Величество, който духовникъ бѣше человекъ ничтоженъ и не способенъ да са отбрани, тогасъ ще са изгубяше вліяніето и на герцога и на самага Сандоваля.

Ако орденътъ на Іезуитытъ, покровителствованъ отъ царицата, сполучаше веднажъ да управля царя и свѣстѣта му, той неможеше вече са отърва отъ нектытъ му! слѣдствіята на туй промѣненіе щѣхъ да бждѣтъ неисчислимы за Испанія и гибелны за ордена на светого Доминика.

И тосъ часъ гордыйтъ инквизиторъ осѣти свойственното си твърдоглавіе че умѣква, и станж устѣпчивъ, мекъ и гѣвкавъ. Сандовалъ разумъ тосъ часъ сичката правота на думытъ и на голѣмата политика на герцога де-Лерма.

Слѣдствіе на туй свѣщаніе бѣ да са не залавятъ въ борба съ царицата; но да испълнѣхъ жела-